

Dániel könyve – Kilencvenedik szám

A mindennapi feltárása: a viták és ellentmondások történeti vizsgálata

Jeff Pippenger

2024-02-23

Ha figyelmesen szemügyre vette az előző cikk utolsó bekezdését, akkor megvizsgálta annak a szakasznak az eredeti forrását is, amely a Korai írások című könyvben található, s amelyet A. G. Daniells állítása szerint magával vitt 1910-ben, amikor White testvérnővel a „mindennapi” tárgyában folytatott beszélgetést. Azoknak, akik azon munkálkodtak, hogy megszilárdítsák azt a „hazugságot”, miszerint a „mindennapi” Krisztus szentélybeli szolgálatát jelképezi, alá kellett ásniuk White testvérnő közvetlen és világos jóváhagyását a helyes nézet iránt, amely azoknak adatott, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Az a „hazugság”, amelyet kitaláltak, az volt, hogy az egyetlen figyelmeztetés, amelyről White testvérnő konkrétan szólt, az időkitűzés elleni figyelmeztetés volt. Ezt igyekszik Arthur White megalapozni életrajzában, és ezt próbálta bizonyítani — a kitalált beszélgetés révén — az apja, Ellen White fia, valamint Daniells is.

Amint már megjegyeztük, nincs semmiféle feljegyzés Sister White és Daniells között „a mindennapi” tárgyában folytatott bármiféle beszélgetésről. Az állítólagos beszélgetést 1931-ben vetették fel. Ha Sister White egy 1910-ben folytatott beszélgetés során jóváhagyta volna Daniells „a mindennapiról” vallott bukott nézetét, miért hallgatott volna huszonegy éven át az ő jóváhagyásáról az, akiről Sister White azt mondta, hogy buzgón törekedett nézetének előmozdítására? Nem beszélgetés volt, hanem koholmány.

Az interjú kitalálásával azt kívánták elérni, hogy „a mindennapi”-ról tett kijelentésének összefüggését úgy tüntessék fel, mintha az csupán esetleges mellékszála lett volna az időkitűzés elleni figyelmeztetésének, és Arthur White is rányomta ujjlenyomatát erre a hazugságra azzal a módon, ahogyan az 1931-es történeti ismertetést előadta. Keresztyénként egyszerűen csak a történetet kellett volna közölnie, és a történelmi revizionizmust ki kellett volna hagynia az egyenletből. Az előző cikket az 1850-ből származó részlettel zártuk, amelyből az Early Writingsben található szakasz ered. Ez a kijelentés először 1850-ben, a Reviewban jelent meg, majd ismét az Experience and Views című könyvben. Harmadszor az Early Writings című könyvben jelenik meg, ám az Early Writingsig vezető fejlődése során bizonyos változások történtek. Mindazonáltal nem állítanánk azt, hogy a Prófétaság Lelkének számos írását megváltoztatták volna, amint azt egyesek művének hiteltelenítésére irányuló törekvésükben állítják.

Az Úr megmutatta nekem, hogy az 1843-as táblázatot az ő keze irányította, és hogy annak egyetlen részét sem szabad megváltoztatni; hogy a számadatok úgy voltak, amint ő akarta. Hogy az ő keze egyes számadatokban hibát fedett el és rejtett el, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg az ő keze el nem távolított.

„Ekkor a „Naponta” vonatkozásában azt láttam, hogy az „áldozat” szót emberi bölcsesség toldotta be, és nem tartozik a szöveghez; továbbá hogy az Úr annak helyes értelmét azoknak

adta meg, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor egység uralkodott, 1844 előtt, csaknem mindenki egyetértett a „Naponta” helyes értelmezésében; 1844 óta azonban, a zűrzavarban, más nézeteket fogadtak el, és sötétség meg zűrzavar követte azt.” Review and Herald, 1850. november 1.

Ez a szakasz eredetileg az 1849-es The Present Truth című kiadványban jelent meg, de 1850 novemberében a Review and Herald is közölte. Az eredeti kéziratban White testvérnő közvetlenül kijelenti, hogy több dolgot ír le, amelyeket az Úr nemrég mutatott meg neki, és ha elolvassák a teljes cikket, látni fogják, hogy számos téma kerül benne tárgyalásra. Körülbelül húsz különböző témát mutattak meg neki. A lényeg az, hogy az eredeti cikkben „a mindennapi” tárgya és az „idő meghatározásának” tárgya két külön kinyilatkoztatás volt azok közül a dolgok közül, amelyeket megmutattak neki.

Az eredeti kéziratban külön bekezdésekben voltak megjelölve. Amikor a szakaszt újranyomtatták az Experience and Views-ban, a szerkesztők egyesítették azt a bekezdést, amelyben White testvérnő fenntartja „a mindennapi” úttörő nézetét, a következő bekezdéssel, amely az időmeghatározás ellen figyelmeztet. Miközben az eredetit olvassa, vegye észre, hogy egyes tárgyak hangsúlyt kapnak a nagy kezdőbetűk használata által. Abban a bekezdésben, ahol jóváhagyja „a mindennapi” úttörő nézetét, nagy kezdőbetűvel írja a Daily szót, a következő bekezdésben pedig nagy kezdőbetűvel írja a Time szót, ily módon közvetlen különbséget téve a két tárgy között, amelyeket neki bemutatnak.

„Kedves Testvéreim és Nőtestvéreim,

„Szeretnék rövid vázlatot adni arról, amit az Úr nemrég látomásban megmutatott nekem. Megmutatott nekem Jézus szeretetreméltósága, és az a szeretet, amellyel az angyalok egymás iránt viseltetnek. Így szólt az angyal: Nem látjátok-e az ő szeretetüket? — kövessétek azt. Éppen így kell Isten népének is szeretnie egymást. Inkább önmagadra hulljon a vád, mintsem egy testvérré. Láttam, hogy az az üzenet: „adjátok el, amitek van, és adjatok alamizsnát”, némelyek részéről nem a maga tiszta világosságában adatott; hogy Üdvözítőnk szavainak valódi célja nem lett világosan feltárva. Láttam, hogy az eladás célja nem az volt, hogy azoknak adjanak, akik képesek dolgozni és magukat eltartani; hanem hogy az igazság terjedjen. Bűn dolog tétlenségben támogatni és dédelgetni azokat, akik képesek dolgozni. Némelyek buzgón látogattak minden összejevetelt; nem azért, hogy Istent dicsőítsék, hanem a „kenyerekért és halakért”. Az ilyenek sokkal jobban tennék, ha otthon maradnának, és kezükkel munkálkodnának, „ami jó”, hogy családjuk szükségait betöltsék, és legyen mit adniuk a jelenvaló igazság drága ügyének fenntartására.”

„Láttam, hogy némelyek tévedtek, amikor hitetlenek előtt azért imádkoztak, hogy a betegek meggyógyuljanak. Ha valaki közöttünk beteg, és magához hívatja a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak felette, Jakab 5:14–15 szerint, nekünk Jézus példáját kell követnünk. Ő kiküldte a hitetleneket a szobából, azután meggyógyította a beteget; így nekünk is arra kell törekednünk, hogy elkülönüljünk azok hitetlenségétől, akiknek nincs hitük, amikor a közöttünk levő betegekért imádkozunk.”

„Ekkor visszamutattak engem arra az időre, amikor Jézus tanítványait külön magával vitte egy felházba, és először megmosta lábukat, majd adott nekik enni a megtört kenyérből, hogy az az ő megtört testét jelképezze, valamint a szőlő levéből, hogy az az ő kiontott vérének jelképezze. Láttam, hogy mindenkinek értelmes megértéssel kell cselekednie, és követnie kell Jézus példáját ezekben a dolgokban, és amikor e rendtartásokkal él, a lehetőség szerint a leghatározottabban el kell különülnie a hitetlenektől.”

„Ekkor megmutatták nekem, hogy a hét utolsó csapás azután fog kitöltetni, miután Jézus elhagyja a Szentélyt. Az angyal ezt mondta: Istennek és a Báránynak haragja okozza a gonoszok pusztulását vagy halálát. Isten szavára a szentek erősek és rettenetesek lesznek, mint a zászlós hadsereg; de akkor még nem hajtják végre a megírt ítéletet. Az ítélet végrehajtása az 1000 év végén lesz.”

„Miután a szentek elváltoznak halhatatlanságra, és együtt elragadtatnak, és megkapják hárfáikat, koronáikat stb., és bemennek a Szent Városba, Jézus és a szentek ítélőszékbe ülnek. Megnyitnak a könyvek, az élet könyve és a halál könyve; az élet könyve a szentek jó cselekedeteit tartalmazza, a halál könyve pedig a gonoszok gonosz cselekedeteit tartalmazza. E könyveket összevetették a törvénykönyvvel, a Bibliával, és azok szerint ítéltettek meg. A szentek Jézussal egyetértésben mondják ki ítéletüket a gonosz halottak fölött. Íme! – mondta az angyal – a szentek ítélkeznek, Jézussal egyetértésben, és kimérik mindegyik gonoszra azt, ami a testben véghezvitt cselekedetei szerint jár neki, és nevük mellé feljegyeztetik, mit kell elszenvedniük az ítélet végrehajtásakor. Ezt láttam: ez volt a szentek munkája Jézussal a Szent Városban, mielőtt az az ezer év folyamán alászáll a földre. Azután az ezer év végén Jézus, az angyalok és vele minden szent elhagyják a Szent Várost, és miközben velük együtt alászáll a földre, feltámadnak a gonosz halottak, és akkor éppen azok az emberek, akik „átszegezték őt”, feltámadván, meglátják őt távolról teljes dicsőségében, vele az angyalokat és a szenteket, és jajgatni fognak miatta. Meglátják kezén és lábán a szegek helyét, és oldalán a helyet, ahol a dárdát beledöfték. A szegek és a dárda nyomai akkor az ő dicsősége lesznek. Az ezer év végén áll Jézus az Olajfák hegyére, és a hegy kettéválk, és hatalmas síksággá lesz, és akik akkor menekülnek, azok az imént feltámasztott gonoszok. Ezután a Szent Város alászáll, és megtelepszik a síkságon.”

„Ekkor Sátán a feltámasztott gonoszokat a maga lelkével tölti meg. Elhiteti velük, hogy a Városban levő sereg kicsiny, az ő serege pedig nagy, és hogy legyőzhetik a szenteket, és elfoglalhatják a Várost. Miközben Sátán seregeit gyülekeztette, a szentek a Városban voltak, szemlélve az Isten Paradicsomának szépségét és dicsőségét. Jézus állt az élükön, vezetve őket. Egyszerre csak eltűnt társaságunkból a szeretetre méltó Üdvözítő; de nemsokára meghallottuk kedves hangját, amint ezt mondta: „Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek az országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.” Jézus köré gyűltünk, és éppen amikor bezárta a Város kapuit, kimondatott az átok a gonoszokra. A kapuk bezárultak. Ekkor a szentek használták szárnyaikat, és felemelkedtek a Város falának tetejére. Jézus is velük volt; koronája ragyogó és dicsőséges volt. Korona volt koronán belül, szám szerint hét. A szentek koronái a legtisztább aranyból voltak, csillagokkal ékesítve. Arcuk a dicsóségtől fénylett, mert Jézus tökéletes képmását viselték; és amint felemelkedtek, és mind együtt a Város tetejére vonultak, elragadtatásba estem e látványtól.

„Akkor a gonoszok meglátták, mit veszítettek el; és tűz áradt rájuk Istentől, és megemésztette őket. Ez volt az ítélet végrehajtása. A gonoszok akkor aszerint nyerték el büntetésüket, amint a szentek Jézussal egyetértésben kimérték rájuk az ezer év alatt. Ugyanaz az Istentől jövő tűz, amely megemésztette a gonoszokat, megtisztította az egész földet. A megtört, szaggatott hegyek izzó hévvá megolvadtak, a légkör is, és minden pozdorja megemésztetett. Ekkor megnyílt előttünk örökségünk, dicsőségesen és szépségesen, és örököltük az egész újjáteremtett földet. Mindnyájan fennszóval kiáltottuk: Dicsőség, halleluja.”

„Azt is láttam, hogy a pásztoroknak tanácskozniuk kell azokkal, akik iránt okkal lehet bizalmuk, azokkal, akik minden üzenetben benne voltak, és szilárdak minden jelenvaló igazságban, mielőtt bármely új, jelentős tételt kezdenének hirdetni, amelyről úgy vélik, hogy a Biblia alátámasztja. Akkor a pásztorok tökéletesen egyek lesznek, és a gyülekezet megérzi majd a pásztorok egységét. Láttam, hogy az ilyen eljárás megelőzné a szerencsétlen megosztottságokat, és akkor nem fenyegetne az a veszély, hogy a drága nyáj megoszlik, és a juhok szétszélednek pásztor nélkül.”

„Szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem, hogy másodszor is kinyújtotta kezét, hogy visszaszerezze népének maradékát, és hogy e gyülekezés idején az erőfeszítéseket meg kell kettőzni. A szétszórás idején Izrael megveretett és szétszaggatott; de most, a gyülekezés idején Isten meggyógyítja és bekötözi népét. A szétszórás idején az igazság terjesztésére tett erőfeszítéseknek csak csekély hatásuk volt, kevés vagy semmi eredményt nem értek el; de a gyülekezés idején, amikor Isten kezét népe összegyűjtésére tette, az igazság terjesztésére tett erőfeszítések elérik rendelt hatásukat. Mindenkinek egységben és buzgón kell munkálkodnia a műben. Láttam, hogy szégyen, ha bárki a szétszórás idejére hivatkozik mint olyan példára, amely most, a gyülekezés idején irányítson bennünket; mert ha Isten most nem tenne többet értünk, mint akkor tett, Izrael sohasem gyűlne össze. Éppoly szükséges, hogy az igazság egy lapban közzétéssék, mint hogy hirdettessék.”

„Az Úr megmutatta nekem, hogy az 1843-as ábra az ő keze irányítása alatt készült, és hogy annak semmiféle részét nem szabad megváltoztatni; hogy a számadatok olyanok voltak, amilyeneket ő akart. Hogy az ő keze rajta volt, és elrejtett egy tévedést némely számadatokban, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg az ő keze el nem távolított.

„Azután a „naponkénti”-val kapcsolatban azt láttam, hogy az „áldozat” szót emberi bölcsesség toldotta hozzá, és nem tartozik a szöveghez; és hogy az Úr azoknak adta meg annak helyes értelmezését, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor egység uralkodott, 1844 előtt, csaknem mindenki egyetértett a „naponkénti” helyes értelmezésében; de 1844 óta, a zűrzavarban, más nézeteket fogadtak el, és ennek nyomán sötétség és zűrzavar következett.”

„Az Úr megmutatta nekem, hogy 1844 óta az idő nem volt próba, és hogy az idő soha többé nem lesz próba.”

„Ezután némelyekre irányítottam a figyelmem, akik abban a nagy tévedésben vannak, hogy a szenteknek még el kell menniük a régi Jeruzsálembe stb., mielőtt az Úr eljön. Az ilyen nézet arra alkalmas, hogy a gondolatokat és az érdeklődést elvonja Isten jelenlegi munkájáról, a harmadik angyal üzenete alatt; mert ha Jeruzsálembe kell mennünk, akkor elménk természetes

módon ott fog időzni, és eszközeinket más felhasználásoktól vissza fogjuk tartani, hogy a szenteket Jeruzsálembe juttassuk. Láttam, hogy annak az oka, amiért megengedték, hogy ebbe a nagy tévedésbe essenek, az, hogy nem vallották meg és nem hagyták el tévedéseiket, amelyekben már számos elmúlt éven át benne voltak.” Review and Herald, 1850. november 1.

A szakasz e kijelentéssel kezdődik: „Rövid vázlatát kívánom adni annak, amit az Úr nemrégiben látomásban megmutatott nekem.” Több téma került bemutatásra, és ő nem kapcsolta össze „a mindennapira” vonatkozó bekezdést a következő bekezdéssel. Ezt később szerkesztők tették meg, amikor a szakaszt az Experience and Views című műben helyezték el, majd ezt követően az Early Writingsban. Az Experience and Viewsban a szerkesztők elhagyták az első nyolc bekezdést, és összevonták azokat a bekezdéseket, amelyek arra vonatkoztak, amit neki „a mindennapiról” és az idő kitűzéséről mutattak. Az Experience and Views 1851-ben jelent meg, az Early Writings pedig 1882-ben.

A Korai írások lényegében ugyanaz a négy bekezdés volt, amely az Experience and Views-ban is megjelent, egy jelentős kivétellel. Az Experience and Views-ban az időkitűzéssel foglalkozó, egyetlen mondatból álló bekezdés össze volt vonva az azt megelőző, „a mindennapi”-val foglalkozó bekezdéssel. Ezután az eredetileg az időkitűzéssel foglalkozó bekezdést követő bekezdés is szerepelt. A Korai írásokban az Experience and Views egy másik részletéből származó bekezdést illesztettek be azon bekezdés közé, amely immár egyszerre foglalkozik „a mindennapi”-val és az időkitűzéssel, valamint amelyet eredetileg egy olyan bekezdés követett, amely megjelölte, miért volt helytelen zárandoklatokat tenni az ókori Jeruzsálembe.

Az Experience and Views egy másik oldaláról eltávolított, majd az Early Writings szöveghelyébe beillesztett bekezdés csak tovább fokozta „a mindennapi” körül 1844 óta kialakult zűrzavart. A bekezdés nem szerepelt White testvérnő látomásának eredeti elbeszélésében.

„Az Úr megmutatta nekem, hogy a harmadik angyal üzenetének mennie kell, és hirdettetnie kell az Úr szétszórt gyermekei között, és hogy azt nem szabad időhöz kötni; mert az idő többé soha nem lesz próba. Láttam, hogy némelyek hamis izgalomba kerültek az idő hirdetése nyomán; hogy a harmadik angyal üzenete erősebb annál, semhogy az időhöz lenne köthető. Láttam, hogy ez az üzenet megállhat a maga alapzatán, és nincs szüksége időre, hogy megerősítse azt, és hogy hatalmas erővel fog előrehaladni, és elvégzi munkáját, és igazságban rövidre lesz szabva.” Experience and Views, 48.

Az Experience and Views negyvennyolcadik oldaláról származó bekezdést az Early Writings azon bekezdése után illesztették be, amelyet két különböző bekezdés összevonásával hoztak létre, és ez olyan hangsúlyt helyezett az idő meghatározására, amely az eredeti elbeszélésben nem volt jelen.

1931-ben azok az ősi férfiak, akik Jeruzsálem népét uralták, kitaláltak egy történetet, amely azt állította, hogy Daniells 1910-ben interjút készített White testvérral; és abban a tanúságtételben, amelyet Daniells előad, hivatkozik az 1843-as táblázatra, és azt mondja, hogy az interjú során rámutatott a táblázaton szereplő, valójában nem létező szentélyre. Állítólag nála volt a Korai írások című könyv, és miközben arról kérdezte őt, hogy mit értett ez alatt, a válaszai alapján csak arra a következtetésre juthatott, hogy a Korai írásokban található szakasz, amely „a mindennapi” úttörő

nézetét támogatja, valójában az időmegállapítás elleni figyelmeztetés volt. Huszonegy évvel a kitalált interjú után, és tizenhat évvel az állítólag meginterjúvolt személyek halála után, Daniells ezt a tanúságtételt a harmadik nemzedék történetébe helyezi.

F. C. Gilbert héber tudós volt, és nem pusztán azért támogatta a „mindennapi” helyes értelmezését mint pogányságot, mert az úttörők és Ellen White ezt mondták. Ezt azon héber szöveg értelmezése alapján védelmezte, amelyet Dániel próféta használt. Ő volt ebben az időszakban a kiemelkedő adventista héber tudós. Amint a Daniells és Prescott által szorgalmazott, „a mindennapi” körüli vita tovább növekedett, Gilbert azon jelentős tudósok egyike volt, akik az úttörők álláspontjának védelmében álltak ki. 1910. június 8-án beszélgetést folytatott Ellen White-tal, és később feljegyezte, miről beszéltek ő és White testvérnő. Daniells tanúbizonysága teljes mértékben ellentétes F. C. Gilbertével.

A Kéziratkiadások huszadik kötetének tizenhetedik–huszonkettedik oldalán White testvérnő megszólítja Daniells és Prescott álláspontját a „mindennapi”-ról. Azok a kifejezések, amelyeket F. C. Gilbert Ellen White-tal folytatott beszélgetéséről szóló beszámolójában találunk, csaknem teljesen azonosak azzal, amit maga White testvérnő kijelentett a Kéziratkiadásokból vett szakaszban. Ennélfogva a Kéziratkiadások közzététele és megjelentetése előtt hosszú éveken át nem volt semmiféle konkrét, ihletett bizonyágtétel, amely megcáfolta vagy megerősítette volna Daniells állítását annak a beszélgetésnek a tartalmáról, amelyet állítólag White testvérnővel folytatott. Ami még fontosabb, nem volt ihletett jóváhagyás a „mindennapi”-ról vallott hibás nézetére. Ami pedig ennél is fontosabb, most, hogy a Kéziratkiadások hozzáférhetők, még mindig nincs ihletett jóváhagyás a „mindennapi”-ról vallott hibás nézetére!

És mégis, ma a laodiceai adventizmust úgy tanítják, hogy White testvérnek nincs álláspontja „a mindennapiról”, kivéve azt, hogy ez nem „próbakérdés”, és hogy „hallgassunk erről a tárgyról”. Ma valami megfordult, és ami megfordult, az az, hogy „a mindennapi” igaz álláspontja most már kisebbségi vélemény Isten népe között. 1910-ben a kisebbségi nézet Conradi álláspontja volt, amelyet Daniells és Prescott erőltetett, a többségi nézet pedig az úttörők álláspontja volt.

Az alábbiakban F. C. Gilbert nyilatkozata olvasható a White testvérnővel folytatott beszélgetéséről, amelyet össze kell vetni a Manuscript Releases-szel; ez teljes terjedelmében elhelyezésre került A Dániel könyve című sorozat jelen nyolcvanegyedik cikkében.

„Daniells és Prescott... a mű ügyében az idősebb testvéreknek semmiféle lehetőséget nem adnának arra, hogy bármit is szóljanak.... Daniells itt volt, hogy lásson engem, de én nem voltam hajlandó fogadni őt.... Semmiről sem akartam vele beszélni. Ami a „naponkénti”-t illeti, amelyet igyekeznek felépíteni, nincs abban semmi.... Amikor Washingtonban voltam, úgy tűnt, mintha valami egyszerűen körülzárt volna az elméjüket, és én sehogy sem tudtam elérni őket. Nekünk semmi dolgunk ezzel a „naponkénti” tárggyal... Tudtam, hogy az én üzenetem ellen fognak munkálkodni, és akkor a nép nem gondolná, hogy volna valami az üzenetemben. Írtam neki, és megmondtam neki, hogy azzal, ahogyan viselkedik, alkalmatlannak mutatja magát arra, hogy a Generálkonferencia elnöke legyen.... nem az az ember, akinek meg kell tartania az elnökséget.”

„Ha ez a „szüntelen”-re vonatkozó üzenet próbára tevő üzenet volna, az Úr megmutatta volna nekem. Ezek az emberek ebben a dologban nem látják a véget a kezdettől fogva....Határozottan megtagadom, hogy bármelyikükkel találkozam, akik e munkában részt vesznek.”

„Az a világosság, amelyet Istentől kaptam, az, hogy Daniells testvér már elég hosszú ideig állt az elnökségben.... és azt mondták nekem, hogy ezekről a dolgokról többé ne folytassak vele semmiféle beszélgetést. Nem kerestem volna fel Danielst ez ügyben, és egyetlen szót sem szóltam volna hozzá. Kérleltek engem, hogy adjak neki meghallgatást, de nem tettem.... Azt a megbízást kaptam, hogy figyelmeztessem népünket: semmi közülük ne legyen ahhoz a dologhoz, amelyet tanítanak.... Az Úr megtiltotta nekem, hogy meghallgassam azt. Kijelentettem, hogy a legcsekélyebb bizalmam sincs benne.... Az egész dolog, amit művelnek, az ördög mesterkedése.” F. C. Gilbert beszámolója egy interjúról, amelyet Ellen White adott neki 1910. június 8-án.

Ezt a témát a következő cikkben folytatjuk.

„Az, aki a felszín alá lát, aki minden ember szívében olvas, ezt mondja azokról, akik nagy világosságot kaptak: »Nem nyomoríttatnak meg és nem döbbennek meg erkölcsi és lelki állapotuk miatt.« »Sőt, a maguk útjait választották, és lelkük gyönyörködik utálatosságaikban. Én is az ő megcsúfolásukat választom, és rájuk hozom azt, amitől rettegnek; mivel hívtam, és senki sem felelt, szóltam, és nem hallgatták meg, hanem azt cselekedték szemem előtt, ami gonosz, és azt választották, amiben nem gyönyörködtem.« »Isten pedig elküldi nekik a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak«, mivel nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözljenek, »hanem gyönyörködtek a hamisságban.« Ézsaiás 66:3, 4; 2 Thessalonika 2:11, 10, 12.

„A mennyei Tanító kérdezte: »Miféle erősebb tévelygés bővílné el az elmét annál a színlelésnél, hogy ti a helyes alapra építetek, és hogy Isten elfogadja cselekedeteiteket, miközben valójában sok mindent világi politika szerint munkáltok, és vétkeztek Jehova ellen? Ó, nagy csalás ez, megbabonázó tévelygés, amely hatalmába keríti az elméket, amikor azok az emberek, akik egykor ismerték az igazságot, az istenfélelem látszatát összetévesztik annak lelkületével és erejével; amikor azt gondolják, hogy gazdagok, meggazdagodtak, és semmire nincs szükségük, holott a valóságban mindenre szükségük van.«”

„Isten nem változott meg hűséges szolgálói iránt, akik ruháikat szeplőtelenül őrzik. Sokan azonban ezt kiáltják: »Békesség és biztonság«, miközben hirtelen romlás szakad rájuk. Ha nem lesz alapos bűnbánat, ha az emberek nem alázzák meg szívüket bűnvallomás által, és nem fogadják el az igazságot úgy, amint az Jézusban van, soha nem jutnak be a mennybe. Amikor megtisztulás megy végbe sorainkban, többé nem nyugszunk majd tétlen biztonságban, dicsekedve azzal, hogy gazdagok vagyunk, meggazdagodtunk, és nincs szükségünk semmire.”

„Ki mondhatja őszintén: »Aranyunk tűzben megpróbáltatott; ruháink szeplőtelenek a világtól«? Láttam, amint Oktatónk a magukat igaznak vallók ruháira mutatott. Lerántva azokat, feltárta az alattuk rejlő tisztátalanságot. Ezután így szólt hozzám: »Nem látod-e, miként takargatták kérkedően tisztátalanságukat és jellemük rothadtságát? »Miként lett paráznává a hűséges város!« Atyám háza kalmárság házává lett, olyan helyé, ahonnan az isteni jelenlét és

dicsőség eltávozott! Emiatt van gyengeség, és hiányzik az erő.«”

„Hacsak az egyház, amely most saját hitehagyásával kovászolódik, meg nem tér és át nem változik, saját cselekedeteinek gyümölcsét fogja enni, mígnem megutálja önmagát. Amikor ellenáll a gonosznak és a jót választja, amikor teljes alázattal keresi Istent, és eljut Krisztusban kapott magasztos elhívására, az örök igazság talaján állva, és hit által megragadva a számára elkészített eredményeket, meggyógyul. Akkor Isten adta egyszerűségében és tisztaságában fog megjelenni, elkülönülve a földi bonyodalmaktól, megmutatva, hogy az igazság valóban szabaddá tette őt. Akkor tagjai valóban Isten választottai, az Ő képviselői lesznek.”

Testimonies, 8. kötet, 249., 250.